

FARS PIGE

Af Vibeke Willumsen

Det var næsten værre end alt andet, faktisk det værste af det hele, og Lars måtte tænke på det hele vejen i bussen, kunne slet ikke lade være: Moderens utrolige nyfigenhed, hendes nærmest perverse interesse for alt, hvad der angik faderens private liv og tilværelse. Det var helt sygeligt, var det! Og så det, at hun aldrig var direkte og gik lige til sagen, hverken før eller bagefter. Det begyndte gerne dagen før, han skulle afsted til det månedlige weekendbesøg hos sin far, og altid gik hun frem efter det samme mønster; hun indledte med sådan helt

Familiebillede. Skilsmisse Maleri af Lars Ravn

tilfældigt og nærmest lidt henkastet ved middagsbordet at sige: »Nå, og så skal du altså ud til far i morgen, glæder du dig ikke? Det bliver spændende at se, hvordan ...« og så fulgte, i let indpakket form, de ting, hun netop nu var interesseret i at få at vide om faderen.

Lars følte sig næsten hver gang som en slags spion, der blev sendt ud i hemmelig mission. Og han hadede det. Hadede ustandseligt at skulle mærke sig nøje, hvad faderen sagde og gjorde, hvordan han så ud, hvilke forandringer, der var sket med ham selv, hans omgivelser, hans meninger, at skulle få ham drejet ind på de ting og emner, det var specielt vigtigt at få noget helt kontant at vide om. – Og moderens præcise, målrettede spørgsmål, når han kom tilbage søndag aften. Og denne gang ville det blive værre, end det havde været nogen sinde før, det ville dreje sig om faderens veninde, som var noget, der interesserede hans mor umådelig meget; der havde været andre piger før hende, temmelig mange endda, i de fem år, forældrene nu havde været skilt, men det var moderen nu ikke gået så højt op i, hun havde jo også selv for det meste haft en eller anden fyr i den forløbne tid – men lige for tiden var der ingen, måske var hun derfor også mere optaget af faderen.

Lars havde kun flygtigt kendt de fleste af faderens piger, truffet dem en enkelt gang eller to, hvis de lige tilfældigt var kommet på besøg, mens Lars holdt weekend hos sin far. Men denne gang så det ud til at være noget andet, noget varigt og mere alvorligt, for dette her var nemlig en pige, han boede sammen med, han var oven i købet på grund af hende flyttet fra den lille lejlighed inde i byen, hvor han ellers havde boet hele tiden siden skilsmissen, og havde lejet eller købt hus sammen med sin nye veninde ude i Gentofte. Det var første gang, Lars skulle besøge ham dér, og også første gang, han skulle træffe denne pige – i hvert fald troede han ikke, han havde mødt hende nogen sinde før, men selvfølgelig havde

hans far nok kendt hende temmelig længe, for ellers var han vel ikke flyttet sammen med hende – det gjorde man da ikke bare sådan én-to-tre! Lars vidste ikke, om han glædede sig lige så meget som ellers til denne weekend, han vidste i det hele taget ikke, hvordan han skulle forholde sig.

Hans far ventede ham som aftalt ved busstoppestedet. Det var bare en måned siden, Lars havde set ham sidst, men det var, som om der var sket en eller anden stor forandring med ham, og Lars kunne ikke rigtigt finde ud af helt nøjagtigt hvad det var – det var ikke bare det, at han havde fået håret klippet på en ny måde, og det havde heller ikke noget at gøre med den halvvoksne sorte Newfoundland-hvalp, han havde med i en rød line, og som på en komisk-pjanket måde underkastede Lars en grundig undersøgelse og endte med at give ham et stort, vådt slik i ansigtet.

»Dér er du i hvert fald hundrede procent accepteret,« sagde hans far smilende og lagde kærligt hånden omkring nakken på Lars, idet de begyndte at gå ned ad en lang, grøn villa-vej lige ud for busstoppestedet.

»Det må være dejligt at have sådan en hund,« sagde Lars, »må jeg ikke godt få lov at holde den?«

»Jo, men pas godt på, at den ikke lige med eet smutter fra dig, den er så fuld af tossestreger!«

Den sorte hund luntede pænt afsted ved siden af Lars, der havde stukket sin frie hånd let ind under faderens arm; han følte sig pludselig fyldt af en underlig lykkefølelse og tænkte på, at netop sådan måtte det være at være en rigtig søn med en rigtig far og en rigtig mor, der nu sad og ventede på dem derhjemme. Men selv om Lars havde været en stor dreng på ti år, da hans far og mor blev skilt, kunne han slet ikke mindes spor om, at han før i tiden havde været et rigtigt barn med rigtige forældre, at han havde været lykkelig sammen med sin far på den helt særlige måde, han lige

netop nu følte sig lykkelig med sin far på, også selv om de ikke var på vej hjem til nogen mor, der sad og ventede på dem, men bare var på vej til et for Lars endnu ukendt hus med en fremmed pige, som Lars intet kendte til. De gik bare roligt afsted og småsludrede sådan hyggeligt og ganske almindeligt, og Lars måtte fortælle om, hvordan det gik i skolen og hjemme og hvordan hans mor havde det. Lars var så glad over, at hans far altid spurgte så pænt til moderen og var så oprigtigt interesseret i hendes ve og vel, i modsætning til *hende*, der aldrig så meget som bare bad ham tage en hilsen med. Det var også rart, syntes Lars, at faderen ikke gav sig til at underholde ham om sin nye pige, og selv ville han heller ikke begynde at spørge om noget, ville hellere vente og se; Karin hed hun, det havde hans far fortalt ham, og mere vidste han foreløbig ikke om hende, men med al sin femtenårige åbenhed var han rede til at give hende en plads i det rum i sit sind, der var forbeholdt hans far, og hvor hun vel for fremtiden skulle høre til sammen med hans far og være en del af ham.

»Så er vi her!« Faderen standsede ved et toetagers hus omtrent midt i en lang kæde rækkehuse af gule mursten med brune tegltage. Det så rart ud, huset, det var ikke helt nymodeme, og på begge sider af den korte flisegang igennem forhaven var der blomstrende stauedebede i varme, glødende farver, og drenge mættede sine øjne med dem, mens han fulgte efter sin far op imod husets dør, der stod på vid gab. Hunden rev sig løs fra ham og sprang i kluntede hop og med linen slaskende efter sig ind i husets brede, firkantede forstue og hen imod en dør, der stod lidt på klem, og som den puffede op med snuden. Køkkendøren tænkte Lars ved sig selv og ønskede ligesom i et lynagtigt glimt, at om et øjeblik ville hans mor træde ud gennem denne dør i dette hus og sige: Det var godt, I kom, maden er lige ved at være færdig! Men der kom ingen ud af døren, også hunden var ble-

vet i rummet bagved den og var ikke kommet ud igen.

Da Lars havde stillet sin weekendtaske fra sig på forstuens gulv, åbnede hans far en dør, der lå direkte over for indgangsdøren og sagde – »Kom, min dreng, sådan bor jeg altså nu. Karin har dækket bord ude på terrassen kan jeg se, så skal vi vel nok have frokost nu om lidt – skal vi se lidt på huset imens, eller vil du hellere sidde udenfor i solen?« Men Lars var allerede begyndt at gå omkring i den store stue og kigge interesseret på alting. En del af møblerne genkendte han fra faderens tidligere lejlighed, andre var sikkert nogle, hun havde bragt med, og en del var helt nye, så vidt han kunne skønne. Hun selv viste sig først, da der skulle spises frokost, hun kom ind gennem stuen med en bakke, hvorpå hun havde de sidste ting til frokostbordet, og Lars, der havde siddet i en stol og kigget i nogle nye bøger, hans far havde fået, rejste sig straks og fulgte sammen med faderen efter hende ud til det dækkede bord.

Lars fik plads imellem hende og faderen ved det store runde stenbord, og hun gjorde det hele så let for ham, at han kunne have kysset hende af taknemmelighed. Hele den modbydelige fornemmelse af anspændt usikkerhed, hans mor det sidste par dage havde fået pisket op i ham, faldt til ro og blev til en slags harmonisk velværefornemmelse under Karins blide, ligefremme væremåde.

Hun var ikke ganske ung, kunne Lars se, selv om hun virkede åben og ungdommelig nok. Hun kunne af udseende være på alder med hans mor, men langt snarere var hun jævnaldrende med hans far, altså midt i fyrrerne, tænkte Lars og ville gerne have spurgt, men kunne ikke lide at gøre det sådan ved det første møde – hun sad jo heller ikke og spurgte ham ud, hun stillede i det hele taget ingen personlige spørgsmål til Lars, og det kunne jo også være så rivende ligegyldigt, hvor gammel Karin var, han følte sig tiltrukket af

hende, der var noget ved hende, som han ganske enkelt kunne lide, han vidste ikke præcis, hvad dette 'noget' var, men om han havde været lidt ældre, ville han have kaldt det for »udstråling« eller »personlighed« eller noget i den retning.

Da de havde spist og drukket kaffe bagefter, hjalp Lars hende med at bære ud af bordet og bagefter med at vaske op og stille på plads i det rummelige spisekøkken. Og lige med ét, og helt uden at han havde beskæftiget sig nærmere med tanken, *begreb* han i et øjeblik, der virkede som en slags overvågenhed, hvad det var, der havde virket så påfaldende forandret ved hans far og hvorfor, det måtte jo have noget med denne fremmede kvinde at gøre. Lars følte jo selv i de små tre kvarter, han var alene med hende i køkkenet, hvordan trygheden ved hendes væsen og væremåde som en slags blødt velvære også strømmede over i ham selv og fyldte ham helt.

Det var, som om også hans far kunne mærke, at Lars følte sig godt tilpas i de ændrede omgivelser, for sent på eftermiddagen, da de et øjeblik var alene, tog han pludselig Lars om skuldrene og trykkede ham ind til sig, idet han sagde: »Du og Karin ser jo ud til at komme godt ud af det med hinanden, hvad!« og Lars bare nikkede tavst og ligesom anede, at et eller andet spindelvævsfint slør, der lå mellem ham og faderen og også hvilede over hele denne dag, alt for let kunne rives i stykker, hvis man gav sig til at bruge ord om noget, som ikke kunne forklares, og som man derfor ikke måtte tale om.

»Du – « sagde Karin til Lars, da han skulle til at bryde op søndag aften og stod sammen med dem begge to ude i den lille forhave, »vil du ikke have en buket blomster med hjem til din mor, vi har så frygtelig mange af dem?« og Lars så smilende til, mens hun med hastige fingre fik en lysende buket sat sammen, så sagde han farvel og begyndte at gå ned ad vejen til busstoppestedet. Uden for havelågen var hans far

og Karin blevet stående, og han vendte sig et par gange og vinkede tilbage til dem.

»Her« sagde han og lagde blomsterne fra sig på køkkenbordet, »der var så mange af dem derude«.

»Og så tænkte du straks på din mor – du er vel nok en god dreng!«, hun gav ham et hastigt strøg over kinden og gav sig til at lede efter en vase til blomsterbuketten. Måske burde han have fortalt hende, at ideen med blomsterne ikke stammede fra ham, men han havde en anelse om, at hvis han havde sagt hende sandheden, så ville hun have reageret helt anderledes. Men nu var hun i hvert fald blevet glad, kunne han mærke, og det vigtigste var, at hun blev glad og ikke kom til at tænke for meget over tingene.

Det meste af aftenen læste han lektier, og først lige inden sengetid, da de havde drukket aftente sammen inde i stuen, og Lars ærlig talt troede, at den hellige grav var velforvaret kunne moderen alligevel ikke nære sig. Pludseligt og fuldstændig umotiveret sagde hun: »Nå, hvordan var hun så, fars nye pige?«

Og Lars satte langsomt koppen fra sig lagde hovedet lidt tilbage, og under de halvt lukkede øjenlåg kiggede han på hende tværs over det lave bord og mumlede: »... åh – Karin? ... Jo, hun er skam helt i orden ... fin pige, hele vejen igennem!«

Men den nat havde han en underlig drøm – noget sært forvirret pjat alt sammen, og da han vågnede næste morgen kunne han kun huske én lille detalje fra den, slutningen måske: På plænen foran hans fars nye rækkehus stod han sammen med sin far og sin mor, selv stod han midt imellem dem, og de havde alle tre armen om halsen på hinanden; med den frie hånd vinkede de efter Karin, der gik ned ad vejen imod busstoppestedet. I den ene hånd havde hun den sorte hund i en lang line i den anden en himmelblå kuffert, som hun med korte mellemrum stillede fra sig på vejen for at vinke tilbage til dem.